

Arrest

nr. 295 817 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Ieperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, als minderjarige een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische stiefmoeder.

Op 13 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot afgifte van een visum type D.

Op 26 maart 2019 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 maart 2024.

Op 19 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Bij arrest met nummer 236 266 van 2 juni 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld.

Op 19 augustus 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 20 april 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2020 werd ingediend door :

K. K., C. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Kinshasa op (...).2000

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van zijn identiteit verwijst betrokkene naar het voorlegde stuk 3 waarvan hij stelt dat het een kopie is van een internationaal paspoort. Stuk drie is echter een kopie van zijn Belgische verblijfstitel (F-kaart).

Betrokkene legt een kopie van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De identiteitskaart voor vreemdelingen betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven (CCE, arrêt 76.060, 28.02.2012).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.

(…)”

Op 12 april 2023 treft de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoeker op 20 april 2023 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K. K., C. (...)
geboortedatum: (...).2000
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel oplevert

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

*In het *petitum* van het verzoekschrift vordert de verzoeker (onder meer) het volgende:*

"BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

(...)

Te zeggen dat verzoeker is toegelaten in het Belgische Rijk te verblijven."

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(...)

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook enkel over de bevoegdheid om de bestreden beslissingen te vernietigen (eventueel om ze eerst te schorsen en vervolgens te vernietigen).

Het gevorderde dat hierboven werd weergegeven, gaat de annulatiebevoegdheid van de Raad te buiten zodat de vordering in die mate moet worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van *fair play* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“IV. 1. Schending onderzoeksplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, fair-playbeginsel,

1.

De verweerster stelt in haar bestreden beslissing dat het verzoekschrift art. 9bis Vw onontvankelijk is, omdat deze niet is vergezeld door een internationaal erkend paspoort.

2.

Dit is vooreerst niet correct. Verzoeker heeft alle noodzakelijke documenten voorgelegd. In het oorspronkelijk stuk 3 van het verzoekschrift art. 9bis werd wel degelijk de identiteitskaart van verzoeker neergelegd. Zowel een verblijfskaart, als kopie van het Congolees identiteitsdocument, op heden neergelegd onder stuk 3.

3.

Verzoeker had dus wel degelijk voldaan aan deze verplichting. Verweerster was voldoende op de hoogte van de identiteit van verzoeker. Verzoeker voldeed aan de verplichting van de omzendbrief.

4.

Daarnaast is het bijzonder frappant dat verweerster maar liefst drie jaar (!) heeft gewacht om een beslissing te nemen, om dan simpelweg af te wijzen, o.b.v. onontvankelijkheid wegens een identiteitsdocument die er beweerdelijk niet bijzat.

Het toont aan dat er wederom zeer onzorgvuldig werd opgetreden door verweerster, of toch door de dienst vreemdelingen van stadsdiensten Geraardsbergen.

Uw zetel heeft immers ook reeds voor de vader in het verleden geoordeeld dat verweerster onzorgvuldig heeft gehandeld bij het verzoekschrift art. 9bis Vw van de vader dhr. M. J. (...) (stuk 4). Hier werd uiterst onzorgvuldig omgegaan met adrescontrole. De busnummers van het appartement waar dhr. M. (...) (toen nog met verzoeker) verbleef waren intern veranderd. Hoewel verweerster een positieve woonstcontrole deed, heeft zij toen geoordeeld dat het verzoekschrift onontvankelijk was, omdat het adres van dhr. M. (...) niet klopte.

Ook werd een inbreuk op de onderzoeksplicht en zorgvuldigheidsplicht weerhouden.

Belangrijk om weten is dat ook toen al een identiteitsbewijs van dhr. M. (...) en alle kinderen (waaronder verzoeker op heden) werd neergelegd. Dat verweerster nu durft stellen dat zij geen correct identiteitsbewijs had van verzoeker, houdt dus geen steek.

5.

Er is dus (opnieuw) sprake van een inbreuk op de onderzoeksplicht als de zorgvuldigheidsplicht. Er was geen zorgvuldige behandeling van het dossier van verzoeker.

De verweerster had open kaart moeten spelen met verzoeker indien er documenten of gegevens tekort zouden zijn.

Op de overheid rust een actieve onderzoeksplicht. In principe meet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen.¹

Gelet op de overige documenten die toegevoegd werden bij de aanvraag, waaruit de identiteit van verzoekende partij duidelijk blijkt, én de eerdere documenten die voor verzoeker werden neergelegd, kon verwerende partij perfect besluiten dat alle noodzakelijke documenten voorhanden waren. Indien er alsnog iets tekort was, had zij binnen voorzienbare termijn moeten verzoeker of zijn raadsman (waarvan zij perfect de coördinaten weet) vragen om de documenten voor te leggen. Het behoort tot het fairplaybeginsel dat verzoekster de kans krijgt om meteen de nodige documenten voor te leggen (indien dit bv. is zoekgeraakt bij verweerster) en geen drie jaar (!) te wachten alvorens dit te melden in een eindbeslissing tot afwijzing.

Er is in die zin dan ook sprake van een inbreuk op het fair-playbeginsel. Verweerster dient namelijk transparantie in haar onderzoek aan de dag te brengen: zij dient transparant te zijn over waar zij kennis over heeft in haar dossier.

6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verglicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Er kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoekschrift 9bis onzorgvuldig is gebeurd en verzaakt aan de onderzoeksplicht van verweerster.

IV.2. Schending motiveringsbeginsel, art. 8 EVRM

Eveneens gehecht aan de beslissing hangt het bevel het grondgebied te verlaten.

De verweerster weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

'Betrokkene legt geen geldig visum voor

Deze motivering is absoluut ondermaats, er wordt in geen geval rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Zo wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2019 in België verblijft, in eerste instantie legaal. Sinds 2019 verblijft hij hier met zijn vader en zussen. Deze kinderen zijn enkel de Nederlandse taal machtig en zijn enkel hier naar school gegaan.

Verzoeker is perfect ingeburgerd en een voorbeeld voor velen.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats. Verzoeker kan niet verstaan hoe dergelijke formalistische conclusie zo schaars kan worden beargumenteerd. Het is dus meer dan duidelijk dat de verweerster bij haar motivering substantieel in

gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd nu zij niet verwijst naar het feit dat de hele familie van verzoeker aanwezig is in België. Zelfs bij controle op art. 8 EVRM wordt geen op geen enkele wijze naar verwezen.

De beslissing is dus niet op afdoende wijze gemotiveerd. Ook uit de beslissing tot afwijzing van het verzoekschrift conform art. 9bis Vw kan nergens worden afgeleid dat dit werd onderzocht."

4.2. Beoordeling

4.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing vormt, alsook in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

De doelstelling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is (cf. artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet):

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de hierboven geciteerde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de in artikel 9bis, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel zich in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de memorie van toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt: *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt zodoende duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager aantoonde. Daaruit volgt dat, wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoonde”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Het gaat zodoende om een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en waarbij de bewijslast op de aanvrager rust (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

4.2.2. *In casu* heeft de verweerder de aanvraag van de verzoeker onontvankelijk verklaard omdat deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet. De verweerder licht hierbij toe dat de verzoeker met betrekking tot zijn identiteit verwijst naar het voorgelegde stuk 3 waarvan hij stelt dat het een kopie is van een internationaal paspoort, doch dat dit stuk 3 een kopie van zijn Belgische verblijfstitel (F-kaart) betreft. De verweerder stelt zodoende vast dat de verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen voorlegt, en geeft vervolgens aan dat dit geen document is zoals omschreven in de omzendbrief van 21 juni 2007. Deze omzendbrief stelt dat de identiteit en nationaliteit bewezen moeten worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. De verweerder vervolgt dat de identiteitskaart voor vreemdelingen een verblijfsdocument betreft dat de erkenning inhoudt van de administratie dat de betrokkene het recht heeft om op het Belgische grondgebied te verblijven, maar dat niet tot gevolg heeft

de identiteit van de verzoeker vast te stellen. Nogmaals wordt geduid dat dit document slechts bewijst dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

4.2.3. De verzoeker betwist de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hij benadrukt dat hij alle noodzakelijke documenten heeft voorgelegd. Het oorspronkelijk stuk 3 bij zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevatte volgens hem wel degelijk zijn identiteitskaart. De verzoeker houdt voor dat zowel zijn verblijfskaart als de kopie van het Congolees identiteitsdocument, dat thans onder stuk 3 bij het verzoekschrift wordt neergelegd, bij de aanvraag werden gevoegd.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 19 augustus 2020 onder stuk 3 wel degelijk een kopie van zijn Belgische verblijfstitel heeft voorgelegd. Er blijkt niet dat de verzoeker de kopie van zijn Congolees identiteitsdocument, die hij thans als stuk 3 bij zijn verzoekschrift voegt, in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 19 augustus 2020 heeft voorgelegd.

De loutere bewering dat de verzoeker wel een kopie van een internationaal paspoort heeft voorgelegd volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens het volgende werd vastgesteld:

“Ter staving van zijn identiteit verwijst betrokkene naar het voorlegde stuk 3 waarvan hij stelt dat het een kopie is van een internationaal paspoort. Stuk drie is echter een kopie van zijn Belgische verblijfstitel (F-kaart).”

Verzoekers betoog komt neer op het louter vormelijk tegenspreken van de door de verweerder gedane vaststelling. Een dergelijke kritiek is niet dienstig.

4.2.4. De verzoeker vindt het niet aanvaardbaar dat het bestuur drie jaar heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen in het kader van zijn machtigingsaanvraag en dit dan nog om deze aanvraag af te wijzen omwille van een identiteitsdocument dat er niet bijzat. De verzoeker betoogt dat er onzorgvuldig werd opgetreden door de verweerder of toch door de dienst vreemdelingen van de stad Geraardsbergen.

De Raad kan de verzoeker volgen waar hij stelt dat de behandelingsduur van zijn machtigingsaanvraag van 19 augustus 2020 lang heeft aangesleept, te meer daar de aanvraag onontvankelijk werd bevonden om documentaire redenen. Daargelaten de vraag of deze behandelingsduur te wijten is aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel dan wel aan de diensten van de stad Geraardsbergen, wordt er evenwel op gewezen dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Een eventuele overschrijding van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden ingewilligd. Immers is het niet wettelijk bepaald hoe lang de betrokken aanvraagprocedure in beslag mag nemen en evenmin voorziet de Vreemdelingenwet in een sanctie bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De verzoeker kan derhalve geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat hij er geen belang bij heeft.

4.2.5. De verzoeker verwijst naar het dossier van zijn vader en hij voegt bij zijn verzoekschrift 's Raads arrest met nummer 249 060 van 15 februari 2021 dat betrekking heeft op zijn vader. De verzoeker betoogt dat de Raad in het verleden in het dossier van zijn vader ook al had vastgesteld dat de verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld, dit omdat er toen onzorgvuldig werd omgegaan met de adrescontrole doordat de busnummers van het appartement waar verzoekers vader toen nog met de verzoeker verbleef intern waren veranderd.

Het gegeven dat de Raad in zijn arrest met nummer 249 060 van 15 februari 2021 vaststelde dat de beslissing van de stad Geraardsbergen van 9 september 2020 waarbij de machtigingsaanvraag van verzoekers vader niet in overweging werd genomen op onzorgvuldige wijze tot stand kwam, betekent niet *ipso facto* dat ook de thans bestreden beslissing met een zorgvuldigheidsgebrek is behept. Dit geldt des te meer nu de machtigingsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk werd verklaard omdat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd vervuld, terwijl de aanvraag van verzoekers vader niet in overweging werd genomen omdat (op grond van een onzorgvuldig onderzoek) werd vastgesteld dat verzoekers vader niet op het opgegeven adres woonde.

De verzoeker benadrukt dat er in het kader van de machtigingsaanvraag van zijn vader reeds een identiteitsbewijs voor zijn vader en voor alle kinderen, waaronder ook de verzoeker, werd neergelegd. De verzoeker betoogt dat het dan ook geen steek houdt om te stellen dat de verweerder geen correct identiteitsbewijs van de verzoeker heeft.

Wat er ook van zij, dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet op de aanvrager rust zodat het identiteitsdocument in elk geval bij de aanvraag moet worden gevoegd. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). Het gaat zodoende om een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en waarbij de bewijslast op de aanvrager rust (*cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256*). Het kwam de verzoeker dan ook toe om bij zijn aanvraag van 19 augustus 2020 aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde te voldoen. Dat een identiteitsdocument ooit in het kader van een andere aanvraag (*in casu* zelfs door een andere persoon) werd overgemaakt aan de diensten van de verweerder, volstaat dan ook niet.

De verzoeker voert tevens aan dat de verweerder open kaart had moeten spelen wanneer er documenten of gegevens te kort zouden zijn en dat het bestuur, indien er documenten ontbraken, hem of zijn raadsman had moeten contacteren om te vragen om deze documenten alsnog voor te leggen.

De verzoeker gaat er hierbij wederom aan voorbij de bewijslast in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op hemzelf rust. Op de verweerder rustte, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, dan ook niet de taak om bij de verzoeker of zijn raadsman de ontbrekende documenten op te vragen of in de overige dossiers van de Dienst Vreemdelingenzaken op zoek te gaan naar eventueel eerder voorgelegde identiteitsdocumenten. De verweerder draagt in het kader van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen dergelijke actieve onderzoeksplicht.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar zijn familieleven, wordt erop gewezen dat niet blijkt op welke grond de verweerder hiertoe gehouden zou zijn. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat de aanvrager dient aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de verweerder vaststelt dat deze voorwaarde niet werd vervuld, kan hij hiermee volstaan en is hij er niet toe gehouden om een verder onderzoek naar de overige voorwaarden te voeren.

4.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoeker toont evenmin aan dat met enig relevant feitelijk gegeven, dat bij de aanvraag werd voorgelegd, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.7. De verzoeker acht tevens het *fair play*-beginsel geschonden omdat hij niet de kans kreeg om meteen de nodige documenten alsnog voor te leggen en er drie jaar werd gewacht alvorens dit te melden in een eindbeslissing tot afwijzing.

Het beginsel van de *fair play* is echter maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). De verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, zodat een schending van het beginsel van de *fair play* niet kan worden aangenomen.

4.2.8. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker betoogt dat de motivering in de tweede bestreden beslissing ondermaats is, nu er in geen geval rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat hij reeds sinds 2019 in België verblijft (in eerste instantie legaal) en dat hij sinds 2019 hier met zijn vader en zussen verblijft. Vervolgens merkt de verzoeker het volgende op: *“Deze kinderen zijn enkel de Nederlandse taal machtig en zijn enkel hier naar school gegaan.”* De verzoeker stelt tevens perfect ingeburgerd te zijn en een voorbeeld te zijn voor velen.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoeker niet aantoont dat hij minderjarige kinderen heeft, dat wat zijn gezins- en familielevens betreft, het slechts gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel oplevert en dat noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die de verzoeker verhindert om te reizen.

Tevens wordt er in de tweede bestreden akte op gewezen dat, indien de verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt, de bevoegde politiediensten zich naar het adres van de verzoeker kunnen begeven en zij zullen controleren en vaststellen of de verzoeker daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

In de mate dat de verzoeker met zijn betoog voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen motivering over artikel 8 van het EVRM kan worden teruggevonden, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familielevens van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Bovendien blijkt dat in de tweede bestreden akte, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, wel degelijk uitdrukkelijk wordt ingegaan op verzoekers gezins- en familielevens en op het eventuele hoger belang van het kind.

De verzoeker licht voorts niet voor en de Raad ziet niet in waarom de verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk zou moeten motiveren omtrent verzoekers beweerde integratie in België. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden of bepalingen van het EVRM (zoals artikel 8) zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemachtigde in het in 1° bedoelde geval (*quod in casu*) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Aan deze principiële verplichting kan enkel afbreuk worden gedaan indien “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zich daartegen zouden verzetten. Dit betekent echter niet dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zo ver reikt dat tevens een uitdrukkelijke motivering vereist is als waarom er bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen hogere verdragsrechtelijke

normen worden geschonden. De verzoeker kan aan de andere kant wel steeds zelf aan de hand van relevante elementen omtrent zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, betwisten dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Dergelijk kritiek betreft dan echter niet de formele motiveringsplicht.

Aangezien het in principe verplicht is om een bevel af te geven aan de vreemdeling die geen regelmatig verblijf heeft in België (hetgeen *in casu* buiten elke betwisting staat), moet de gemachtigde niet bijkomend motiveren waarom hij in verzoekers geval geen elementen ontwaart waardoor hij, bij wege van uitzondering, alsnog kan afzien van afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.9. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het komt diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe om dit aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het familieleven van de verzoeker:

*“Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel oplevert”*

De verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing op foutieve wijze werd gemotiveerd nu er niet in kan worden gelezen dat zijn ganse familie in België verblijft.

Uit een lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verweerder niet betwist dat de verzoeker een gezins- en familieleven heeft in België. De verweerder wijst er evenwel op dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel oplevert. Hoewel deze motivering summier is, wordt niet aangetoond dat ze foutief zou zijn.

De verzoeker betwist voorts niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft. Waar de verzoeker vaagweg stelt dat *“(d)eze kinderen enkel de Nederlandse taal machtig (zijn) en enkel hier naar school (zijn) gegaan”*, verzuimt de verzoeker om concreet toe te lichten over welke kinderen het precies gaat. Op deze wijze weerlegt hij dan ook niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft. Zulks blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Verder verblijven blijkens de voorliggende stukken zijn vader en twee zussen op het Belgische grondgebied. De verzoeker betwist niet op concrete wijze dat het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten slechts een tijdelijke scheiding van zijn familie impliceert, hetgeen geen moeilijk te herstellen nadeel oplevert. Hoe dan ook merkt de Raad op dat de verzoeker niet voorhoudt en dat ook niet blijkt dat zijn vader en de zussen over een verblijfsrecht in België zouden beschikken. Ook zij verblijven derhalve zonder verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op het Belgische grondgebied. Het staat hen dan ook vrij om eveneens het Belgische grondgebied te verlaten zodat er van een langdurige scheiding tussen deze familieleden geen sprake hoeft te zijn.

De verzoeker doelt in zijn uiteenzettingen tevens op zijn privéleven, waar hij verwijst naar zijn verblijf in België sinds 2019, dat in eerste instantie legaal was.

Wat dit privéleven betreft, benadrukt het EHRM dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip *“privéleven”* in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker gedurende een korte periode op legale wijze op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Op 19 december 2017 diende de verzoeker als minderjarige een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op een gezinshereniging met zijn Belgische stiefmoeder. Op 13 september 2018 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een visum type D. Op 26 maart 2019 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 maart 2024. Op 19 december 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Bij arrest met nummer 236 266 van 2 juni 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld.

In de beslissing van 19 december 2019, die definitief is, werd reeds op uitgebreide wijze geoordeeld omtrent verzoekers privéleven:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou

moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit het Sociaal onderzoek n.a.v. op de zitting van het BCS dd. 23.05.2019 blijkt verder ook dat er geen medische problematiek is op naam van betrokkene. Wat de economische integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit enige economische integratie blijkt in het Rijk. Wel integendeel, sinds april 2019 wordt betrokkene intensief ondersteund door het OCMW, zowel financieel als materieel. Voor wat betreft de duur van zijn verblijf in België betreft, deze is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 01.03.2019, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Hij is er immers opgegroeid, heeft er school gelopen en 18 jaar verbleven. Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een adviesfiche OKAN schooljaar 2018 - 2019 en bijbehorende rapporten voorgelegd, een inburgeringscontract dd. 18.04.2019 en een lesrooster cursus Maatschappelijke Oriëntatie, een inschrijvingsformulier dd. 27.08.2019 bij K. Volwassenenonderwijs voor NT2 -richtgraad 1 en brief dd. 12.08.2019 met betrekking tot aansluiting bij CM. Echter dient opgemerkt te worden dat deze cursussen (inburgeringscursus en taallessen) en het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder wordt er ook nog een attestation scolaire 2019 -2020 voorgelegd van het A. R. d. waaruit blijkt dat betrokkene school loopt. Het is goed dat betrokkene zijn secundair onderwijs wil afwerken en dat hij hier in de enkele maanden dat hij in België heeft verbleven, meteen werk van heeft gemaakt. Hij volgt hier in België dezelfde richting als hij deed in Congo, namelijk een algemene opleiding Latijn. Niets belet betrokkene om zijn scholing terug verder te zetten in het land van herkomst. Gelet hij ook in Congo school liep en zeer kortstondig verblijf had in België, is het redelijk te stellen dat hij in het land van herkomst dus ook nog een vriendenkring en een sociaal netwerk heeft. Uit het sociaal verslag en het dossier van betrokkenes vader blijkt dat de moeder van betrokkene is overleden. Een overlijden is absoluut een harde noot om kraken, een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene er, indien gewenst samen met zijn vader en zussen, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Dat hij nog familie heeft in het land van herkomst, wordt bovendien bevestigd in het voorgelegde sociaal verslag. Referentiepersoon was immers een oude kennis van de familie in Congo. Daarenboven heeft betrokkene de Congolese nationaliteit. Net zoals bij zijn vader en zussen, mag er verwacht worden dat ook betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt en hetwelke hij nog maar sinds enkele maanden heeft verlaten. Het geheel van het dossier doet besluiten dat de eventuele banden met België in elk geval geenszins kunnen opwegen tegen zijn banden met het land van herkomst. Betrokkene toont bijgevolg met de voorgelegde stukken niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of een dermate grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing. Wel integendeel, uit het dossier en uit de voorgelegde attesten van het OCMW dd. 11.12.2019, de aanwezigheidsformulieren (doel van de formulieren is niet geheel duidelijk) en het sociaal onderzoek dat werd besproken op de zitting van het BCS dd. 23.05.2019, blijkt dat betrokkene na amper een maand na toekenning van het verblijfsrecht reeds intensief begeleid alsook financieel en materieel ondersteund wordt door het OCMW van Geraardsbergen. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd. Anderzijds wijst het volledig moeten terugvallen op het OCMW er eveneens op dat betrokkene nog geen sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat er aldus nog geen sociale banden zijn die het nemen van deze beslissing in de weg kunnen staan. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene wel degelijk gemotiveerd is om zijn secundair diploma te behalen en de taal te leren. Echter, deze leergierigheid, het genoten onderwijs, en de vaardigheden die hij middels de begeleiding van het OCMW heeft opgedaan, kunnen eveneens een meerwaarde vormen voor zijn functioneren in het land van herkomst. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene amper drie maanden heeft samengewoond met referentiepersoon en hij na amper een maand na toekenning van het verblijfsrecht zich reeds diende te wenden tot het OCMW. De sfeer binnen het gezin zat niet goed, de gezinshereniging met referentiepersoon bleek reeds gauw achterhaald te zijn. Er is heden geen sprake meer van een familiale cel. Dit wordt ook nergens betwist door betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon wonen sinds 01.06.2019 niet meer op het zelfde adres. Sinds 27.08.2019 woont betrokkene samen met zijn vader en twee zussen, allen van Congolese nationaliteit. De echtscheidingsprocedure tussen betrokkenes vader en referentiepersoon zou inmiddels ingezet zijn en het verblijfsrecht van betrokkenes vader en zussen is inmiddels reeds beëindigd. Dat de gezinshereniging in zijn geheel niet goed is uitgedraaid, is zonder meer een spijtig gebeuren. Betrokkene is heden echter wel terug herenigd met het Congolese gezin waartoe hij behoort. Geen van hen echter heeft heden het verblijfsrecht. Het staat hen vrij hun gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten alwaar zij legaal kunnen binnenkomen. Zoals eerder gesteld, zijn de omstandigheden niet

evident. Het is daarom misschien zelfs een verademing voor betrokkene om terug naar land van herkomst te kunnen gaan, zonder taalachterstand en cultuurverschillen, en aldaar zijn leven verder uit te bouwen, zoals hij deed voor betrokkene's vader een relatie aanknoopte met mevrouw en besloot met zijn gezin te verhuizen. Betrokkene liep er school en er zijn geen indicaties in het dossier waaruit zou moeten blijken dat het gezin het niet goed zou gehad hebben in het land van herkomst, in de nabijheid van vrienden en familie. Voorts is er nergens in het dossier of in de stukken die hij heeft voorgelegd enige blijk van een relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen."

De verzoeker houdt thans voor dat hij perfect geïntegreerd is en een voorbeeld is voor velen, doch hij licht dit niet verder *in concreto* toe. De verzoeker verstrekt geen enkele concreet gegeven omtrent zijn beweerde integratie. De verzoeker toont evenmin aan dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven aan België is gebonden. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de beoordeling in de eerder genomen beëindigingsbeslissing (hierboven geciteerd) omtrent zijn privéleven niet zou volstaan in het licht van de thans bestreden beslissing tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een concrete disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

4.2.10. De verzoeker voert nog de schending aan van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In deze bepaling kan vooreerst niet worden gelezen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ertoe gehouden zou zijn om rekening te houden met het privéleven van de betrokkene.

Verder blijkt uit een lezing van de tweede bestreden beslissing, dat de gemachtigde rekening hield met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleden : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel oplevert

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen."

Hieruit blijkt meteen dat er een onderzoek werd verricht, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker op dit punt geen onzorgvuldige besluitvorming aantoonde.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift bovendien op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker nalaat om op concrete wijze uiteen te zetten hoe de verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing de onderzoeksplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden zou hebben. Enkel in de aanhef van het enig middel wordt gewag gemaakt van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.2.11. In de mate dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient erop te worden gewezen dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De aangevoerde schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” vormt op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van een geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet-ontvankelijk.

4.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE